

за периода европейски драматурзи обгражда с допълнителни измерения и контекстуални значения любовния изказ, макар и заключен само в едно действие. Но като практикуващ драматург Яворов съзнава, че театърът е социално средище, а театралното зрелище представлява и социокултурно явление, където желанията на публиката, дори и да не са определящи всякога за автора, в никакъв случай не са второстепенни, а възприемчиво чувствителни към публичния дебат. Очеркът му "От обсерваторията до гарата" от 1907 година го потвърждава. Поради това, че Яворов вплита автобиографизма в драматична творба, той демитологизира участниците в артистично светска София и непряко митологизира себе си. Освен проекциите Яворов-Христофоров, Мила - Мина, сигурно мнозина зрители са почувствали тръпката в двойствеността на репликата на драматичния герой Драгоданоглу - alias Петко Тодоров, също брат и също депутат: "...Еманципацията на жената ще влезе в нашата къща последна"¹², както и самоиронията на автора в репликата на артиста от Народния театър, визираща неговото артистично секретарство: "Пет месеца не съм видял роля-я. Гонят ме. Оня черния..."¹³

През 1908 година младият и прочут живописец Никола Михайлов рисува писателя Петко Ю. Тодоров почти в човешки ръст, облечен в черен костюм, полуизлегнат сред зеления декор на първична природа като безстрастна и уравновесена интелектуална личност. Картината, отчасти напояща "Закуска на тревата" на Мане, е изложена през 1910 г., "В полите на Витоша" е завършена в края на същата година, портретите на Яворов са с по-късни дати. В словесния портрет-автопортрет, който Яворов си създава, митологизацията преминава през материалния свят на току-що оформящата се градска култура - обсерваторията, улица "Лега", градското казино, царският дворец, построените наскоро Народен театър, гробището край София, площад "Свети Крал", електрическият ток, телефонните апарати и телефонният указател с номера 148, 724 или 912, апартаментът с балкон, който е обърнат на изток към Витоша и на запад към Люлин, а под него минава една от трите къси трамвайни линии, и вероятно столичани са го идентифицирали като разположен някъде между улиците "Алабин" и "Витошка", когато София е била триетажна, а планината Витоша, съзирана в целия ѝ ръст не е била така далеч, както днес. "Треската на града" е де-